

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
"KOROŠKI SLOVENEK"
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.
Rokopisi se naj pošljajo na naslov:
Pol. in gosp. društvo
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

List
za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.
Stane četrtletno: 1 šiling.
celoletno: 4 šilinge.
Za Jugoslavijo
četrtletno: Din. 25.—
celoletno: Din. 100.—
Pozamezna številka 10 grošev.

Leto VII.

Dunaj, 16. februarja 1927.

Št. 7.

Deželni proračun.

(Konec.)

Nato je povzel besedo deželni glavar Schumy, do odgovori na razna vprašanja. Glede električne zadruga Spodnji Rož ne more dati končnojavnega odgovora, ker pogajanja še niso končana. Proglasitev Hodiškega, Klopinskega in Baškega jezera javnim vodovjem je denarno vprašanje. Zavzema se za povzdigo mlekarstva na Koroškem. Zdrave zadruga morajo dobiti v to svrhu kredite, ki pa jih mora oskrbeti domače kmetijstvo samo. Nato se bavi deželni glavar z napadi v „Kärntner Tagespost“ proti vladi in njemu. Ta list piše, da je gozdarsko nadzorstvo popolnoma odpovedalo, da je koruptni deželni glavar enostransko podpiral veleposestva in oni, ki se je hotel bojevati proti korupciji, Štefan Durchschlag, je bil vtaknjen v norišnico. Vlada je obtožbe preiskala in našla, da se je le v enem slučaju preveč posekalo in dotičnega posestnika najstrožje kaznovalo. O Durchschlagu pravi, da si je pridobil mnogo zaslug pri osvobodilnih bojih in pred plebiscitom in da je bil zato sprejet v deželno službo. (Spodnja Koroška ga ima v slabem spominu. Op. ur.) Kmalu je prišel navzkriž s svojimi višjimi. Že tedaj ni bil duševno normalen in za tako službo nesposoben. Razni prestopki so zahtevali l. 1922 uvedbo disciplinarnega postopanja. Komisija je prišla do prepričanja, da je za službo nesposoben in da ga je treba odsloviti. Kljub temu se ga je prestavilo še na drugo mesto, kjer se tudi ni obnesel. Zdravniki so ugotovili, da je duševno bolan, da ga je treba staviti pod kurateljo in ev. v umobolnico. Sicer pa je zadeva predana sodišču in na Koroško pride od ministrstva komisija, ki bo preiskala delovanje gozdarjih direkcij. — Drugi slučaj se tiče Italijana Vicija, ki obtožuje deželnega glavarja uradne poverbe, ponarejanja aktov in drugih prestopkov. Vici je imel v času, ko je grozil deželni glad, v Beljaku italijansko preskrbovalnico za živili. V tem času smo morali biti veseli, da smo živila sploh kje dobili. Sklenila se je pogodba, po kateri so se Italijani obvezali, da nas bodo preskrbovali z živili, mi pa bi jim

dobavljali les. Viciju se je tudi dovolil izvoz gotovega števila živine, postekljene posode in starega železa. Pozneje je Vici zahteval še 900.000 lir, ki bi mu jih imela izplačati dežela na podlagi pogodbe. Vici je tožil in povsod propadel, pa tudi posebni parlamentarni odbor se je s to zadevo bavil. Proti Viciju je tudi uvedeno kazensko postopanje.

Dr. Zeinitzer opozarja, da je nevzdržno, ko se napada deželni glavar na tak način, a njegova stranka proti temu neprotestira. Soc. demokrati so presenečeni, da se deželni glavar kaveja s takim listom; to je pod njegovo častjo.

Posl. Poljanec povdarja, da so Slovenci sicer politični nasprotniki deželnega glavarja, vendar s takim načinom boja proti njegovi osebi nimamo nič opraviti in tudi nočemo nič imeti. Koroška slovenska stranka bo vodila političen boj vedno na pošten način. Posl. Reinprecht se čudi, da je deželni glavar spraviil na dnevni red zadevo Vici, ki je pred ustavnim sodiščem, predno to ne izreče zadnje besede.

Leer govori o odškodnini duhovnikom za verouk. Po obstoječem zakonu dobe za tedensko uro in leto 7 S 50 g. To znači, če računamo eno uro na teden, na leto 45 ur ali 19 grošev za uro. Poleg tega dobijo kateheti, ki stanujejo nad 2 km od šole, 10 g za kilometer. Kateheti zahtevajo povišanje in se opirajo pri tem na Tirolsko, kjer dobe veroučitelji na enorazrednicah (2tendenski uri) 57 S na leto in od nadaljnjih razredov po 19 S — mesto 7,50 S pri nas. Kilometraž je tudi prenizka, ko se namerava dati celo učiteljicam za ročna dela po 12 g za km. Zvezni uradniki pa dobe v službi na km 49 g. V letu 1925 smo izplačali za verouk 15.945 S in kilometraže 11.410 S, skupaj 27.355 S. Če se kilometraž zviša na 20 g in posamezna ura na 50 g, bo stalo to deželo 65.340 S na leto. Predlaga spremembo obstoječega zakona v toliko, da se dovoli veroučiteljem za uro 50 g in za kilometer 20 g. Obenem se sprejme, da se izplača učiteljicam ročnih del za tja in nazaj za km po 12 g. Obremenitev 6969 S.

Feinig razmotriva šolske razmere na Obirskem, kjer poučuje župnik 32 otrok v župnišču. (Landbund

se boji, da bi župnik otroke ne pokvaril. Op. ur.) Deželnemu šolskemu svetu se naroča, da se potom okrajnega šolskega sveta v Velikovcu in občine Bela razgovori o zidavi šolske stavbe. Dr. Rokitsanski govori o zgodovini obrtnih sodšč in jih priporoča tudi za Koroško, ker bodo s prizidavo deželnega sodišča prostori na razpolago. Gaggl predlaga ustanovitev zavarovalnice za živino. Tomažič glede konjereje razne zahteve konjerejcev.

Leer razpravlja o kreditih Društva narodov za mlekarstvo. Na Koroško odpade 500.000 S. Ta denar se bo posodil zadrugam za 7 odstotkov obresti. Od drugega leta dalje se mora skozi 18 let vračati po 2,94% glavnice. Jamčiti ima dežela. Pospeševanje mlekarstva je pri nas potrebno, kajti l. 1925 smo uvozili povečini iz Češkoslovaške 444.113 metercentov mleka in 17.528 metercentov sirovega masla. Še pred nedavnim časom je dohajalo iz Jugoslavije v Beljak dnevno 500 l mleka. Vsled pomanjkanja mleka naša gospodarstva tudi niso urejena na pitanje svinj. L. 1925 je bilo uvoženih 806.000 svinj, dočim so dežele dobavile le 2000 svinj. Dežela prevzame jamstvo. Posl. Melcher se pritožuje, da se spravlja na Koroškem slabše mleko v promet kot v drugih deželah. Zato se toliko mleka uvaža. Poleg tega razsaja po nekaterih krajih živinska tuberkuloza in obstoja nevarnost, da je ne nalezajo otroci in odrasli. Posl. Poljanec priporoča, da se deželnemu kulturnemu svetu naroči, da širi in goji med ljudstvom zadržno misel. Dr. Reinprecht razlaga postopanje deželne vlade napram obrtni in trgovski banki v Celovcu in o sklepih Vlada najame posojilo dveh milijonov šilingov, in sicer posodi 500.000 S omenjeni banki, ostalo pa porabi za podporo kreditnim zadrugam.

Němčina v cerkvi.

V misijonskih časopisih se je poročalo, da se je 63letni duhovnik odločil, da gre kot misijonar med pogane. Vstopil je v misijonsko kongregacijo in se z mladostno vnemo začel učiti zamorskih jezikov, da bi bil zmožen za

PODLISTEK

Organist Jurij Ražer.

Dne 30. XII. 1852 se je rodil v prijazni vasi Homeliše pod Obirjem Jurij Ražer.

Že kot mlad fantek je imel posebno veselje za glasbo in pechal se je edino z muziko.

Podaril mu je nekdo star. ves pokvarjen glasovir, in Jurček ga je uglašal, napenjal strune na njega, dokler ni prav dobro sviral.

Kmalu je fungiral za organista v domači fari, vendar je čutil, da mu je treba temeljne izobrazbe in gnalo ga je v Ljubljano. Tam je nadaljeval svoje učenje pod slavnim Foersterjem nekaj let in prišel je na Koroško podkovan v harmoniji in z vsem potrebnim znanjem cerkvene glasbe.

Svojo trnjevo pot kot organist je pričel v Timenici, to se pravi: začel je ledino orati po naši deželi. Seveda kakor vsak je naletel na zapreke.

Naši Slovenci se kaj neradi ločijo od starih tam-tra-tam, tam-tra-tam pesmi in splošno še danes slišiš tožbo, kako so stari organisti lepo znali o Božiču in Veliki noči zaigrati na orglah, da je bilo kar za plesat. Rajni Jurij kot malone prvi Cecilijanec bi nam gotovo veliko vedel povedati o nasprotnikih nove cerkvene glasbe takrat, ki se še dandanes pojavljajo.

Spominjam se, ko mi je pravil rajni Jurij neko mično zgodbo o tem, in sicer da mu je

enkrat v neki fari neka vaška lepota pevka kazala, kako naj spremlja baje lepo pesem. Sedla je sama h klavirju in začela tričetrtinski takt pulhati s par tipkami. Arije seveda ni znala, a to je nadomestoval njen glasek. Vsi pevci so bili kar navdušeni in kmalu je iz vseh grl donela pesem (valček) in triumfirali so čez organista Jureja, češ, tako se poje pri nas.

Jurij je opomnil, da pač ne rabijo tukaj več organista, ker že ta gospodična zna. Ja, je odvrnila pevka, bi že šlo, tisto odpevanje v cerkvi, tisto „henki spiritutulje“ še ne gre dobro. Jurij je rekel: Saj se vendar pravi „Et cum spiritu tuo“, a pevka je rekla, da je to pri njih že v navadi.

Nadaljni kraj njegovega službovanja so bili: Št. Tomaž in potem večja mesta, sv. Križ na Peravi, Greifenburg, Gospa sveta, Volšperk in Vetrlnj.

Umril je dobro pripravljen za večnost dne 18. XI. 1912 v svojem ljubljennem domačem kraju v Šmarjeti.

Rajni Jurij Ražer je bil prvi slovenski Cecilijanec podeželskih organistov. Žal, da radi slabih organistovskih plač ni mogel delovati v kakem slovenskem kraju na Koroškem, in leži večina njegovega delovanja na nemškem ozemlju, vendar so kaj radi hodili naši fantje k njemu se učiti orgljanja.

Obvladal je mojstrsko cerkveni instrument in tehnično mu ni delala nobena skladba preglavice.

Bil je rajni Jurij tudi spreten goslač in kontrabasist.

Spominjam se, ko sem bil še mlad fantek, kako sem ga iz enega kota na koro v Gospi sveti občudoval, ko je diragiral latinsko mašo. Okoli Jurija je bilo polno tistih frakarjev, ki so imeli svoje cilindre obešene po klinih. Jurij je udaril z malo palčico po pultu, in kakor bi trenil so zadoneli glasovi in instrumenti s spremljavo orgel in razlil se je po obširni cerkvi nebeško lepi Tantum ergo.

Predvsem se je rajni Jurij rad postavil na koro s celo maso funkcionarjev, in še, ko je bil v Vetrlnju, je nas zbobnal iz vseh kotov slovenske Koroške, goslače in piskače, da smo mu pomagali na koro pri slovesnostih. Vokalni part latinskih maš je imel s svojimi domačimi pevci dobro naštudiran, in šlo je vedno dobro, čeravno smo bili mi tujci in prav nič navajeni eden drugega.

Iz vsega tega je razvidno, da je igral naš rajni gorski organist po večjih nemških krajih precejšnjo vlogo, če se vzamejo mesta kakor so Volšperk in Greifenburg.

Gotovo je proizvajal tam skladbe najboljših tedajnih skladateljev, žal, da je le malo znano o tem.

Edina njegova zabava je bila glasba, ni pil in ne kadil. Ves svoj bori zaslužek je porabil za note in instrumente. Umril je kakor vsak muzikant brez denarja.

R. i. p.

Simon Kotzian.

misijonsko delovanje in poučevati pagane v njihovem materinem jeziku. Pri tem smo se nehote spomnili na naše koroške razmere, na nemške duhovnike, ki delujejo na slovenskih župnijah. Moremo li tudi o njih reči, da so se z vnebo začeli učiti slovenskega jezika, ki jim je za pastirovanje neobhodno potreben, jim je li to prva skrb, poučevati ljudstvo v domačem jeziku? Smatrajo li to za najsvetejšo dolžnost svojega stanu, prvi pogoj za uspešno delovanje, da se naučijo jezika, ki ga govori ljudstvo, med katerim delujejo? Vsa čast gospodom, ki so se naučili slovenščine; ljudstvo jih spoštuje in jim je hvaležno, da slišijo pridigo v materinem jeziku. So pa žalibog tudi gospodje, ki so izpodrinili slovenski jezik iz cerkve, katerim se ne zdi vredno in potrebno naučiti se slovenščine in nočejo uvideti, da so oni tukaj zavoljo ljudstva in ne ljudstvo zavoljo njih. Zato so oni osamljeni, versko življenje tam hira in nazaduje. Akoravno je mogoče ljudstvo nezavedno in nasprotnega političnega mišljenja, vendar subjektivno, nevede rajši poslušajo besedo božjo v bolj umljivem slovenskem jeziku, kot v pozneje pri učeni nemščini. Nemški župnik pridiguje ljudstvu, ki doma govori slovenski, nedeljo za nedeljo samo v nemškem jeziku. Cerkev je prazna, par starih ženic sedi po klopih in moli rožni venec in šolarji se igrajo pred oltarjem. Moške in fantje čakajo pred cerkvijo ali sedaj po zimi v gostilni, da je pridiga končana. 14letni fantje ostanejo zunaj, ker vidijo slabe vzglede. Ni čudno: doma se je učil moliti slovenski, krščanski nauk v šoli v nemškem jeziku je poslušal brez zanimanja, zato zanemarja tudi nemško pridigo. Kaj je tistih par vsakdanjih nemških fraz, katerih se je naučil v šoli? O, če bi župnik pridigoval slovenski, bi imel že več poslušalcev. Če ima ljudstvo tu in tam priliko slišati slovensko pridigo ali nagovor, kako pazljivo, s kakim zanimanjem poslušajo besedo božjo v domačem jeziku, kako to vpliva na čustvo, o tem se še dolgo časa govori! Sicer se pa sliši — kaj so pa pridigovali danes gospod — se izprašujejo med seboj starejši ljudje, ki še niso hodili v nemške šole.

In kaj naj šele rečemo o spovedi? Duhovnik more odvezati spovedanca tistih grehov, katerih se je spovedal, spovednik mora spoznati duševno stanje spovedanca in to se ne more zgoditi, če ne razume njegovega jezika. Spovednik mora presoditi, je li mu more dati odvezo ali ne. In kako more duhovnik, ki ne razume jezika spovedanca, spoznati njegovo duševno stanje in mu dati primeren nauk in ga odvezati od grehov, katerih ne spozna? Oseba gre k takemu duhovniku k spovedi — spovedal sem se slovenski, gospod so mi govorili nemško, razumel nisem nič, naredili so križ in je bilo dobro. More li biti taka spoved veljavna? In kaj šele na smrtni postelji?

Gospodom, katerim se ne zdi vredno in potrebno, da bi se naučili slovenščine, zanemarjajo s tem svoje najsvetejšo dolžnost in to že dolgo vrsto let. Tistih par vplivnih narodnih nasprotnikov, ki so zahtevali nemške duhovnike in izbacili slovenski jezik iz cerkve ni itak nikdar v cerkev in njim na ljubo bodo odgnali iz cerkve preprosto verno ljudstvo, ker so se jim duhovniki odtujili. In gospodje se pritožujejo, da so cerkve ob nedeljah prazne, da ni ljudi k pridigi. Sami so tega krivi. Ves trud za dušno pastirstvo bo brezuspešen, dokler ne bodo pastirovali v ljudem umljivem jeziku. Koliko je takih, o katerih bi mislil, da so trdi Nemci, a pri spovedi govorijo le slovenski. — Sicer govorim in občujem vedno le nemško, a spovedujem se vedno le slovensko; je boli domače — se izrazi oseba, ki na prvi pogled naredi popolnoma nemški vtis.

In posledice zanemarjanja slovenskega jezika v cerkvi se že kažejo. Ljudje postajajo indiferentni, širi se socijalizem. Nadalje je nepobitno dejstvo, kjer je ljudstvo narodno zavedno, ondi je tudi verno, duhovnikom vdano in cerkve so ob nedeljah polne, kjer se v cerkvi opušča jezik ljudstva, ondi duhovnik govori praznim klopem. Jezik se namreč ne da kar čez noč odpraviti, ker je globoko ukoreninjen v ljudstvu, zvezan z značajem in posebnostimi vsakega ljudstva. Vkljub temu, ako je kraj že močno ponemčen, če se na ulicah sliši mogoče večinoma nemška beseda, v

srcu še vedno tli slovenski značaj, mogoče nevedoma, majhen plamenček, ki se pa vendar tudi pri že močno odtujenemu ali nezavednemu instinktivno prikaže na dan in to posebno v cerkvi in pri izpolnjevanju verskih dolžnosti.

Beremo tudi, s koliko skrbljivostjo se v Renski provinci zavzemajo nemški duhovniki za slovenske rudarje, da morejo zadostiti njihovim verskim potrebam — njim na ljubo so se naučili slovenskega jezika, da jim morejo po domače pridigovati.

Ravno tako postanejo misijonarji sposobni za svoj poklic šele tedaj, ako se popolnoma izvezbajo v jeziku dotičnega naroda, med katerim delujejo. In če se oni naučijo težavnih orientalskih, indijanskih in zamorskih jezikov, bi se gospodje gotovo naučili slovenščine.

Kmečke gospodarstvo v Avstriji.

Zadnji čas se zmirom glasneje čuje pritožba, da položaj kmeta v Avstriji postaja neznošen. Vlada ni mogla preko teh pritožb, ker se pač boji, da bi kedaj tudi začel štrajkati — pri plačevanju davkov. Vršila so se posvetovanja, in vlada bo predložila nacionalratu, to je državnemu zboru, predlog postave, po kateri bi se zvišalo varstvo produkcije proti inozemstvu. Predlog je gotov, vpraša se, kaj poreče socijalna demokracija, brez katere se v Avstrijo ne odpro in zapro nobene duri.

Rentabiliteta kmetijstva.

Kar že davno vemo, kar ve vsak gospodar sam najbolje, poroča „Reichspošta“ dne 12. febr. prav natančno. Ves čas se mora ljudem praviti, da je treba knjigovodstva, iz tega se dokaže, ali je gospodarstvo imelo kaj dobička, ali pa je plačalo povrh. Ne pomaga nič, če kmet toži, nihče mu ne verjame, kmet mora svoje pritožbe podpreti s številkami. Žal jih na Koroškem še nimamo in kulturnemu svetu se je posrečilo šele pri petih raznih posestvih natančno izračunati, kako se je gospodarilo. In ta račun ni nič vreden, kajti izračunalo se je, da nesejo kmetije 1,15—3,24% investiranega kapitala, kar je čisto izključeno in je še nek veččak trdil: „Ni mogoče, da bi se kmetijstvo na Koroškem tako slabo izplačalo.“

Na Nižjeavstrijskem se je napravil račun za 230 posestev. Račun pove, da se je samo tuptam še kaka kmetija obrestovala zmerno, 77% je pa pasivnih, toliko jih deluje v lastno škodo. L. 1925 se je pridelalo 13% manj kakor 1925, čisti donesek hektarja pa je padel za 30% (ker so se stroški istočasno za 15% zvišali). Zadolženje je hudo vzkipel, polovica posestev je že obremenjena s hipotekami ali osebnimi dolgovi. A še nimamo računov gorskih kmetij, ki so seve dosti slabše gospodarile. Če zastopniki kmetov zahtevajo, da se jih varuje, to ne izvira iz stremljenja, poci ni priti do dobičkov, to je klic v sili! Ko propada domače kmetijstvo, se mora tem več živeža uvažati iz inozemstva. Kupilo se ga je za 800 milijonov šilingov. Veliko tega uvoza bi bilo nepotrebne, ker bi se blago lahko pridelalo doma. Na eni strani kipi kvišku pasivna trgovinska bilanca, na drugi strani pa se kmet svojih pridelkov ne more iznebiti. Zdravo kmetijstvo je zdrava podlaga obrti: ko kmet nima nič, ne more nič kupiti, kakor brezdelnik ne more, ker denar seže samo za kruh. Iz tega je izvidno, da ima vse ljudstvo svoj dobiček, če poljedelstvo cvete.

Predlaga se višja carina.

Gibčna carina se nadomesti s stalno in sicer se predlaga 4 zl. krone za pšenico in rž, 3 zl. krone za oves in ječmen, za moko se zahteva k žitni carini dodatek 8 zl. kron, tako da bi bilo na pšenično ali rženo moko plačati 12 zl. kron carine. Zopet spominjamo, da se iz kile pšenične moke speče 30 žemljic, ki stanejo à 6 g, vkup 180 g, carine je za kmeta v tem 6 g, za mlinarja 12 g, pa bodo ljudje kričali, da kmet delavcem podražuje kruhek! To se že dolgo zdi, ljudje bi morali uvidevati, kako je neumna. Pri klavni živini se carina za 100 kg zviša od 12 na 15 zl. kron, pri kilo-

gramu je torej carine vkup 15 vin, to je 22 grošev, ko stane kilo 2,20 do 2,80 šilingov. Živina se plačuje po 100, meso prodaja po 220 do 280, podražuje pa seve kmet s tistimi 20 groši, ne pa drugi, ki jemljejo 100 do 160 grošev; kmet je redil žival štiri leta, drugi so jo klali in razprodali v par dneh. Privoščimo jim zaslužek, ali naj se pusti tudi kmetu, kar tako pošteno zasluži kakor noben drugi. Carina za plemensko živino se zviša od 50 na 75, za teleta od 30 na 46 zl. kron za glavo. Za sirovo maslo se carina zviša od 40 na 60 zl. kron za 100 kg.

Poljedelski minister Thaller je k načrtu izjavil: „Vlada vidi svojo nalogo v tem, da se izkoristijo vse domače gospodarske možnosti. So ljudje, ki mislijo, da samo industrija in trgovina dajeta zaslužka, a najprej ga daje prvotni izdelek (ki je pridelan na polju, v rudniku itd.). Ako kmet svojih pridelkov ne more pridelavati tako, da se mu skromno plača delo, bo pustil intenzivno gospodarstvo ter prešel na ekstenzivno (pasel bo ovce in živino). In če mora kmet odslavljati posle, nastane nevarnost, da pride preveč ljudi v mesto.“ Zato upa minister, da bo tudi industrija podpirala zahteve kmetov.

POLITIČNI PREGLED

V Celovcu, dne 14. februarja 1927.

Krščankosocijalni poslanci solnograškega deželnega zbora so predlagali spremembo deželnozborskega volilnega reda. Po tem predlogu naj bi bilo vsakemu volilcu mogoče si izbrati v okvirju predložene kandidatne listine moža, ki mu zaupa s tem, da bi dotično imeno podčrtal. Na ta način bi se omogočila izvolitev tega ali onega kandidata, če dobi kvalificirano število glasov, četudi bi po kandidatni listini drugače ne bil izvoljen. Vsak volilec bi smel podčrtati samo enega kandidata. Razdelitev kandidatov po strankah bi se vršila kakor sedaj na podlagi volilnega števila. Socijaldemokrati so proti vsaki spremembi, velenemci pa so stavili svoj spremenjevalni predlog. — V državnem zboru se v podoseku obravnava delavsko zavarovanje. Po vesteh nekaterih socijalističnih listov je od poteka te obravnave odvisna življenska doba državnega zbora. Če se namreč socijalisti in meščanske stranke ne uravnajo, je mogoče, da bodo socijalisti zahtevali razpust državnega zbora in nove volitve po letu. Med vlado in zdravniški bolniških blagajn se vrše pogajanja. Zdravniki zahtevajo od vlade, naj ona jamči za njihove prejemke pri bolniških blagajnah. Če vlada ne ugodí njihovi zahtevi, ordinirali bodo zdravniški bolniških blagajn le kot zasebni zdravniki. Upati je, da ne pride do stavke, ker kažeta obe strani dobro voljo do sporazuma.

Izgređi na dunajski univerzi. V znak protesta proti krvavim dogodkom v Burgenlandu so sklicali socijalistični omladinci v avli univerze na Dunaju protestno zborovanje. Nacionalno dijaštvo, ki je bilo že obveščeno o nameravanem protestnem shodu, je zasedlo avlo in ko so socijalistični študenti vdrli v poslopje, je prišlo med obema skupinama do pretepev in izgređov. Vmes je posegla policija, ki je več izgređnikov aretirala. Deputacija socijalističnih študentov je bila poslana v parlament in k prosvetnemu ministru. Medtem so odšli nemškonsocijalni dijaki, okoli 500 po številu, pred magistrat. Socijalistično dijaštvo, ojačeno z delavci, jim je sledilo. Nemškonsocijalni dijaki so zasedli stopnice na magistratu, oddelek policije pa je tvoril kordon med obema sovražnima skupinama. Študentje so se medsebojno obkladali s psokami, kasneje pa sta obe skupini prešli v napad. Razvila se je pravcata bitka, kateri policija ni bila kos. Bitka je trajala celo uro in šele nato se je policiji posrečilo razpršiti zagrizene dijake. Policija je aretirala več oseb, v bolnico pa je bilo prepeljanih več ranjenih dijakov. — Študenti naj bi rajše študirali, saj zato so tam.

Madžarska steguje prste po Burgenlandu. Poslanci soc. dem. stranke so vložili v parlamentu na vlado interpelacijo, v kateri opozarjajo na krvave dogodke v Schattendorfu na avstrijsko-madžarski meji, kjer so nasprotniki republike streljali na organizacijo republikanske brambe. Poslanci pozivajo vlado,

da nemudoma nastopi proti republikli sovražni organizaciji. Pri tej priliki je posl. Schönberger izjavil, da so dogodki v tesni zvezi z madžarsko iredentistično propagando. Obmejni madžarski listi pišejo, da je potovanje grofa Bethlena v Rim v zvezi tudi z madžarskimi zahtevami po Burgenlandu, ki ga bo prej ali slej Madžarska osvobodila. Madžarska iredenta izrablja tudi gospodarsko stran. Madžarski zavodi onstran meje dajejo poedin- cem in obmejnim občinam na našem ozemlju cenene kredite, češ, da z Dunaja ni nobenega denarja za Gradiščansko. Razun tega se Madžari poslužujejo tudi kulturnih agitacijskih sredstev.

Kathreiner

sreča
o skodeli kave!

Inozemstvo.

Delovni program nove Uzunovičeve vlade se ne razlikuje dosti od dosedanjih programov. Prvo delo tvori sprejetje proračuna. Kar se tiče občega gospodarstva, bo vlada skušala prilagoditi gospodarske razmere novemu položaju, ki je nastal radi stabilizacije dinarja. S potrebnimi ukrepi bo vlada poskrbela, da dvigne državni kredit ter da omogoči s primernimi koraki cenen kredit za vse panoge gospodarstva. Posebno pažnjo bo vlada posvečala melioraciji zemlje in urejevanju vodnih tokov ter popraviljanju cest. Vse to se bo v prvi vrsti izvršilo z investicijskimi poso- illi. Tehnična izpopolnitev železniškega omrežja in izgraditev novih prog naj pospešijo odpravo gospodarske krize. Da bo mogoče ta načrt čim uspešneje in koristneje izvesti, bo poleg obstoječega finančnega odbora osnovan še poseben gospodarski odbor, da bo tako omogočeno tudi sodelovanje širše javnosti pri reševanju gospodarskih vprašanj. Če bodo dopuščali državni interesi, bo vlada iz gospodarskih in finančnih razlogov izvedla raz- državljenje državnih gospodarskih podjetij. Za izvedbo tega programa bo zahtevala od narodne skupščine posebna zakonska pooblastila.

DOMAČE NOVICE

Narodna botrstva. V 9. številki „Cillier Zeitung“ beremo pod tem naslovom: „V popolnem nepoznavanju pravih nalog države so si pri nas naredili voditelji javnega šolstva nalogo, zlorabiti vpliv šole, da odtujijo doraščajočo neslovansko mladino svojemu narodu. Domišljjujejo si, da bo mogoče s pomočjo slovenjujoče državne šole v doglednem času iztrebiti narodno manjšino, ki se v slovanskem narodnem telesu kvarno občuti, in vstvariti enotno slovansko prebivalstvo. Ali izkušnja uči, da se taki polzkusi, razen gotovih izjem, ne obnesejo in da se s tem doseže le, da zaostane izobrazba nemških šolarjev, ki se v takih prisilnih šolah ne nauče dobro ne nemškega ne slovanskega jezika. vsled česar imajo ubogi otroci v življenju marsikatero težkočo. Na vsa maso pripadnikov narodne manjšine taki ukrepi, ki ne delajo časti povzročiteljem, ne vplivajo, oni ostanejo kljub vsemu pritisku narodu, da, v marsikateri otroški duši, ki uporabljen silo nadležno občuti, se poraja že zgodaj nasprotljivost in če ti otroci dorastejo, znajo celo svojo okolico navdušiti z narodnim mišljenjem, da se ob tem vsi napadi napram

narodu razbijejo.“ V naslednjem priporoča člankar vpeljava narodnih botrstev, ker otrok ni v nevarnosti, da se odtuji narodu, tako dolgo, dokler živi oče. Šele po očetovi smrti lahko vtone v slovanstvo, ker ni koga, ki bi mu posvečal potrebno pozornost. Štiri do šest enako mislečih družinskih očetov, ki so v sorodstvu ali dobrem prijateljstvu, se združi in obljubi ob navzočnosti žene drug drugemu, da bo skrbel v slučaju smrti enega očetov za njegove otroke, dokler ne dorastejo, da se

bodo vzgojevali v nemškem smislu. — Prvi del tega spisa piše za naše razmere izborno, ako ga obrnemo. Podajamo zopet zgled, kake uspehe dosegajo naše utrakvistične šole, kjer šolarji ne znajo več pisati slovenski. Zgled: Slične vzorce pa smo dobili z več šol. Kar se tiče narodnega botrstva, bi tudi Slovencem priporočali, da se ne bo zgodilo, kakor pravi omenjeni list, da bi naši potomci brezmiselno izročeni vplivu tuje okolice, da bi se odtujili narodu in delali proti nemškemu namenu njihovih očetov.

Tatvine. Zadnji čas so si izbrali tatoviza svoj plen župnišča. Menda so prepričani, da pri kmetih ni kaj dobiti, zdaj bodo pa tudi vedeli, da tudi v župniščih nič ni. Še ni dolgo, kar je bilo vlomljeno v šentiljsko župnišče, preteklo nedeljo pa so obiskali neznani zlikovci kamensko in tihjsko župnišče. V Kamenu so med mašo, ko so vsi odsotni, vlomili okno in pokradli nad 300 S. Isti dan se je v Kamenu zopet pojavil Italijan Francon, ki je lani župniku grozil. K tej sodnijski obravnavi bi še dodatno omenili, da je obtoženec zagovornik dejal, da je že orožništvo smatralo grožnjo za neresno, in sicer sledi to iz tega, da ga je šele prihodnji dan aretiralo. Resnica je, da je bil že isti dan aretiran in odveden. V Tinjah so to storili med rano mašo in odnesli nekaj nad 100 S. Vedeli so gotovo, da je g. prošt prodal konja, in mislili, da bo dober plen. Vlomilno orodje, polomljen kramp, je od delavcev, ki delajo ob Dravi. Kakor se govori, je bilo vlomljeno tudi v šentrupertsko župnišče. Menda se bo varnostnim organom vendar posrečilo spraviti zlikovce pod ključ.

Ruda. (Naš agitator za rdečo stranko.) To ni nihče drugi, kakor naš nemški župnik, ki se ne zaveda, da je zastopnik katoliške cerkve, pa ne zastopnik nemškega nadnacionalizma. Že zadnje volitve bi ga imele spame- tovati, a še do danes se ni preril do spoznanja, da mu mora za vero več biti kakor za nemštvo. Sicer se vedno povdarja, da katoliška cerkev uči, da mora vsak svoj narod ljubiti in da ne dela prav, kdor se ga sramuje, a pri nas se uči drugače. Katoliška vera kaže na rodoljubje našega Gospoda, na rodoljubje sv. Pavla, ki je želel preklet biti „za svoje brate, ki so njegovi rojaki po mesu“. V nekem škofjskem pastirskem listu od l. 1903 stoji: „Ti imaš pravico in dolžnost, svoj narod in svoj materni jezik ljubiti in gojiti.“ Pri nas pa je prepovedano vse to. Tako daleč je pri nas prišlo, da se tisti, ki ravna po katoliškem nauku, napada na prižnici. Umrla je neka mlada žena in mož ji postavi na cerkvenem pokopališču križ z napisom v materinem jeziku, torej v jeziku, ki ga po nauku vere mora vsak ljubiti in negovati, v jeziku, ki se pri nas skoro izključno govori. Nad tem se je zgražal in jezil naš župnik na prižnici. Četudi ni izrecno izrekel, kakšno napako ima nagrobni kamen, vendar smo ga vsi razumeli, posebno še, ker je povdarjal, da mora vsak prej k njemu priti in povedati, kaj bo na križ pisal. Mož, dober katoličan, ki je do takrat vestno spolnoval verske dolžnosti, je bil pri pridigi in je moral vse to poslušati. Zarekel se je, da nikdar več ne gre k pridigi. Ali se cerkvena oblast pač strinja z našim župnikom? Če ne, naj to poka-

že, če pa molči, pa tudi mi vemo, pri čem da smo. Bližajo se silno važne volitve. Socialni demokratje že agitirajo in nam pripoznavajo naše pravice do rabe materinega jezika, katoliški župnik pa nam to pravico jemlje. Dobro

Pij
Kathreiner-
Kneipp-ovo žitno kavo!
Če misliš, da se
ne moreš odpovedati zrnkovi
kavi, jo primeraj!

11

si bomo to zapomnili, ako se krivica ne popravi — čim prej.

Grebini. V 3. naši številki smo med „Kratkimi novicami s Koroške“ objavili po „K. T.“, da so verniki župnije Grebinj prav zadovoljni z dušnim pastirjem. Na to kratko notico smo dobili več ugovorov, ki navedeno zanikajo. V dokaz navajajo, da so morali poslati, ko je bil za sprevidet bolnik blizu Grebinja, po župnika v sosedno faro. Drugi dokaz je, da sta šla novo ustavljena „Christlicher Männerverein“ in „Burschenbund“ rakom žvižgat. Navajamo samo dejstva v obrambo resnice.

Iz Roža. Okoli 20. januarja t. l. je objavil nek list v Jugoslaviji pismo iz Borovelj, v katerem se napada našega koroškega rojaka, doktorja Rudolfa Ravnika iz Glinj pri Borovljah. Poizvedovali smo in in smo dognali, da ono pismo ni bilo zloženo v Borovljah. Po vsem slovanskem Rožu je znan doktor Ravnik kot odličen in značajan narodnjak, ki je že kot dijak v Celovcu pokazal, da je slovanskih staršev sin. Odobrujemo, da se zavzema za rešitev manjšinskega vprašanja v Jugoslaviji in samo želimo, da bi bilo tudi med našimi Nemci nekaj doktor Ravnikov, kajti smo bili, smo, in ostanemo Slovenci; smo avstrijski državljani, a zahtevamo svoje pravice, ki so nam zajamčene v senžermenski pogodbi, da se moremo kulturno, gospodarsko in narodno razvijati in udeleževati. Če isto zahtevajo Nemci v Jugoslaviji, jim nihče ne more šteti v zlo, kajti na zelo slabih nogah mora stati država, če ovira kulturni, gospodarski in narodni razvoj svojih narodnosti, kakor se ravno godi nam Slovencem v Korotanu. Zato pozdravljamo vsak pojav, bodisi v Avstriji ali Jugoslaviji, ki je naperjen za rešitev manjšinskega vprašanja pri nas in drugod. To vprašanje se mora rešiti. Če se prej reši toliko boljše za nas. Kompromisi so važni v človeškem življenju in v politiki. Zakaj bi se manjšinsko vprašanje kompromisnim potom ne rešilo? Rožan.

Kamen. Herman Francon, 37 let star Italijan iz Cinte Comangliore, kamnosek, je prišel novembra lanskega leta v kamensko župnišče in hotel govoriti z župnikom; radi sumljivega obnašanja je bil večkrat zavržen, končno pa je le mogel govoriti z župnikom. Francon se je predstavil za brezposelnega in se gotovo ni nadejal, da se bo moral zadovoljiti z 10 groši. Svojo nezadovoljnost je tudi takoj podkrepil: „Jaz vam bom že pokazal, jaz bom to že drugače naredil!“ V enakem smislu se je izrazil pri Uranku, kjer je še dostavil: „V treh do štirih tednih je kerl zunaj!“ Tudi se je zanimal, koliko ima župnik hlapcev in ali so močni. G. župnika je to razburilo, zato ga je ovadil radi nevarne grožnje. Obtoženec je dejanje priznal, vendar zanikal resnost grožnje. Z župnikom je hotel zato osebno govoriti, ker se je hotel spovedati, kajti je rimsko-katoliški. Sodni dvor se ni mogel prepričati, da je obtoženec mislil resno in ga zato oprostil.

Brdo—Melviče. Dne 6. februarja sta se vršila tukaj zopet dva lepa shoda; govoril je naš vrli poslanec Poljanec predvsem kaj nam prinese to leto, potem seveda o težkih gospodarskih razmerah naše države, Koroške in naše Zile, ki leži našemu poslancu posebno na

srcu, in o mnogih drugih važnih in koristnih rečeh. Govor je bil izvrsten in je trajal 2 uri. Pristrčna hvala gosp. poslancu za veliki trud.

Tinje. (Divja svinja.) Že od vigredi 1. 1926 smo zasledovali po naših poljih in gozdih neko nenavadno zver. Nekateri so trdili, da je divja svinja. Naši lovci so nam vedno obetali, da jo dobijo, in mi smo se veselili na pečenko „divje svinje“, a žal se nam ni posrečilo. Dne 4. II. so jo zasledili šmihelski lovci in jo po poldnevem zasledovanju ustrelili na gori nad Šmihelom ob Krki. Bil je res „divji merjasec“ 1 m 90 cm dolg in spredaj 1 m 10 cm visok. Ker smo ga celo leto krmili na naših poljih, so nam Šmihelčani dovolili, da si ga dobro ogledamo, na pečenko seve moramo pozabiti. Odkod se je ta zver priklatila, se ne ve.

Ribnica ob Vrbskem jezeru. Dva moža se srečata. Prvi je bil trd Nemec, drugi pa nam neprijazen. Drugi vpraša prvega, kam da pojde, in pristavi v smehu, morda gledat novi „Dom“ v Hodiše? Odgovor je dobil, da danes še ne, pač pozneje h kakšni prireditvi gotovo, ker tudi moja žena je že bila in ji nikoli ne bo žal. „A-a-ja — pa kaj bi vidva tam, ko nič ne zastopita?“ meni zopet drugi. „Al ne veš še, kako je veselo gledati vse, kar prirejajo prstni Slovenci? Le žal mi je, da besedila ne razumem. Veš kaj, sosed, tudi mi zidajmo kaj enakega tukaj, jaz sem prvih eden, ki k temu kaj dam, pač pod pogojem, da biti moramo sami trdni Nemci, ne kakšnega nemčurja zraven, saj tudi v Hodišah so postavili „Dom“ samo le zavedni Slovenci.“

Št. Primož v Podjuni. (Razno.) Dne 11. t. m. je umrl tukaj Valentin Hobel, pd. Picej. Bil je cerkovnik naše podružne cerkve, občinski cenilec pri zapuščinskih razpravah in svojčas dolgoleten občinski odbornik in član krajnega šolskega sveta. O njegovi splošni priljubljenosti je pričal veličastni žalni sprevod, ki se je premikal iz Št. Primoža proti župni cerkvi Št. Vid. Picejevi družini naše sožalje! R. i. p. — Dne 30. januarja je priredilo izobraževalno društvo „Danica“ pri Voglu igri „Trije tički“ in „Kateri bo“. Igri sta v splošnem ugajali. Samo pri nekaterih snubačih smo pogrešali prave živahnosti. Čisti dobiček, ki je znašal 30 S, se porabi za nabavo novega zvona za podružnico. K temu je pridal še g. Valentin Picej, pd. Vogel, 20 S. Bog plačaj!

Rožek. Poročali smo že, da smrt od novega leta sem pobira samo naše stare farane. V prvem tednu februarjevem sta bila dva pogreba. Za Pongračevo materjo smo pokopali starega Proseno iz Spodnjih Gorič. Zopet eden naših zavednih krščanskih mož! Velik je bil v svoji ljubezni do rodne zemlje. Obdeloval jo je iz izredno marljivostjo, da je prezgodaj obnemogel. Imel pa je tudi srce za svoje ljudstvo. Svojega sina Hanzeja je poslal v študije. Doživljal je z njim veliko veselja, najbolj pa, ko je po izvrstnem študiju leta 1909 v Rožeku pel prvo sveto mašo. Le žal, da je moral po komaj petletnem vnetem pastirovanju v prerani grob. Spet je oživel v starem Proseno veselje krščanskega moža, ko je njegov vnuk Prosenov Hanzej pred dvema leti se odpravil na gimnazijo. Gotovo je upal stari Prosen, da še dočaka veselega dneva, ko njegova hiša da škofijl drugega duhovnika. Pogreba se je udeležilo veliko mož. Bog daj, da bi naš narod imel veliko takih delavnih in krščanskih mož.

Kratke novice s Koroške. Po povodnji oškodovanim občine Rikarja vas se izplačuje zasilna podpora. Dobili so podporo le oni, ki gospodarsko slabo stojijo in so podpore res potrebni. Skoro vsem oškodovanim pa se je znižal davek na poslovni promet za leto 1926. — V Št. Lipšu pri Zeneku poučuje učitelj Fric Fleiss šolarje v petju nemške himne „Deutschland, Deutschland über alles“. — Od 1. aprila 1927 naprej veljajo samo one položnice, ki so natisnjene na šilinge in groše (S, g). — Inž. Schauer je odložil svoj deželnozbornski mandat in izstopil iz vsenemške stranke. To mora smrdeti. — Proračun mesta Celovec izkazuje 4 milijarde 807 milijonov primanjkljaja. — Ge-

neral pehote Karl Scotti je umrl. — Celovski radio pošiljalec je bil 12. t. m. slovesno odprt. — Poštni uradnik Karl Leber v Sinči vasi je poneveril 2000 S poštnega denarja. Bil je takoj izpuščen iz službe in se nahaja začasno v preiskavi. Doma je v Vovbrah ter zagrižen sovražnik vsega, kar je slovenskega ali črnega. Celovški župnik je lani opsoval s „čuš“. — Agitacija za volitve v delavsko zbornico je bila v Celovcu dokaj ostra. — Na Bavarskem so zbrali 10.000 mark za poplavljenice v Železni Kapli in Beli. Darovi se pričnejo v kratkem razdeljevati. — V Wolfsbergu so bile vse ljudske šole vsled ošpic zaprte. — V Važenbergu so vlomili v poštni urad. — Gozdar Durchschlag je bil poslan na kliniko na Dunaj. — Celovška občina zaposluje 155 uradnikov.

Pilberk. Na pustno nedeljo dne 27. t. m. ob 3. uri popoldne se bo vršila pri Brezniku v Pilberku pustna zabava, ki jo priredi izobraževalno društvo. Na sporedu je tridejanska veseloigra „Čevljar“, enodejanska burka „Dve teti“ in drugi šaljni prizora ter petje. Pustne veselice izobraževalno društvo so prirejene vsakokrat v pristnodomačem, slovenskem duhu in nudijo našemu ljudstvu res prijetne zabave. Zato se pričakuje, da se bodo Slovenci iz Pilberka in okolice te prireditve v obilnem številu udeležili. Vsak naj smatra za svojo dolžnost, pospeševati domačo pošteno zabavo.

ČEBELARSKI VESTNIK

Izzimljenje čebel.

Okrog čebelnjaka se bo kmalu pričela prijetna godba: zum, zum, zum! Dan prvega izleta je za čebelarja dan veselja. Pa tudi čebellice se ga vesele, saj slutijo skorajšnjo rešiteljico — bližajočo se pomlad.

Prvi izlet ni povsod istočasen; odvisen je od krajevne lege čebelnjaka. Tudi zime so različne. Včasih je solnčnih in toplih dni mnogo, tako da se čebele lahko izprašajo. Dostikrat pa zima ni posebno huda, kljub temu pa ni niti enega solnčnega dne. Obilo zimskih izletov ni ravno dobro, zakaj čim več izletov, tem več nemira in tem večja poraba živeža in tem zgodnejša vzgoja zalege, ki zanjo sedaj še niso ravno ugodni življenjski pogoji.

Močni plemenjaki prično gojiti zalego že meseca februarja, ki se množi z bližajočo se pomladjo. S tem pa je zimski počitek končan in čebele porabijo mnogo živeža, deloma zase, deloma za zalego. Vsled zaužitega živeža pa se nabere v črevescih čebel vedno več neporabnih snovi, ki jih morajo iztrebiti. Izčistijo se čebele pótom izleta zunaj panja. Za to porabijo prvi ugodni dan. Nemir, prehlajenje, slaba hrana, vse to vpliva na čebellice, da blata do izleta ne morejo zdržati, marveč se izprazni v panju (griža). Ob času splošne trebitve leži okrog čebelniakov navadno še sneg. Treba ga bo pravočasno odkidati za par metrov od čebelnjaka in ga potresti s senenim drobom, plevami ali s kako drugo primerno stvarjo; potresanja s pepelom ne priporočamo, ker se po razmočenem pepelu čebele o neznažijo in sprjemljejo.

V dnevih prvega izleta moramo panje natančno opazovati. Hitro, veselo izletavanje, živahnost in vestnost straž je dobro znamenje. Nasprotno pa so počasne in žalostne kretnje sumljive. Bržkone so čebele lačne. Popolni mir proti večeru, ko so čebele že ponehale leteti pomeni, da je v panju vse v redu. Ako pa čebele nemirno tekajo iz panja in nazaj ter se nikakor nečejo umiriti, je skoraj gotovo znamenje, da je panj brez matice.

Temnorjavi madeži med žrelom in pred njim kažejo grižo. Znotraj po stenah in satovju najdeš enake madeže. Pokladaj topel razredčen med ali sladkor, da bodo čebele bolj izletavale in se do dobra očistile.

Ko so se čebele do dobra očistile, sprašile in smo vse potrebno opravili, je najbolje čebele pripraviti zopet v popoln mir; to storimo najbolje, da žrela zopet zavarujemo proti solnčnim žarkom.

Ob prvem spomladanskem izletu nikakor ni dobro panjev odpirati in jih preiskovati znotraj; to delo odložimo za poznejši čas, ko čebele že redno izletavajo.

GOSPODARSKI VESTNIK

Realni davki. Glede razpošiljanja davčnih predpisov za leto 1927 se je izvršila mala izprememba. Davkoplačevalci bodo dobili plačilne naloge za hišni in zemljiški davek šele potem, ko bo davkarijam znana višina občinskih doklad, da ne bo dvakratnega dela. Pri tem pa se vplačilni rok ne spremeni. Zato naj bi davkoplačevalci vplačali na podlagi lanskega predpisa davek za prvo četrtletje brez poziva potom poštne položnice, ki se dobi v vsakem občinskem uradu. Ko rok poteče, se bodo računale zamudne obresti brez ozira na plačilni ukaz. Zadnji čas so dobili opomine za neplačane lanske davke tudi vsi zamudniki. To so zadnji opomini, in kdor ne plača, bo zavrubljen.

Tržne cene. Celovec. Živina: bik 1,05 do 1,20 S, voli 1,05—1,20 S, plemenske krave 1,10—1,30 S, klobasarice 0,60—0,80 S, telice 1—1,10 S, prašiči 1,80—2 S, plemenski 2 do 2,30 S za kg žive teže. — Velikovec. Živina: bik 1—1,20 S, pitani voli 1,30—1,40 S, vprežni voli 1,10—1,20 S, junci 1—1,20 S, krave 0,60—1 S, telice 0,80—1,10 S, teleta 1,20 do 1,30 S, pitani prašiči 2,40 S, plemenski 2,20, ovce 0,60—0,90 S za kg žive teže. Jajca 18 g, sirovo maslo 4,40—4,80 S, pšenica 40 g, rž 30 g, oves 22—23 g, ajda 33—34 g, krompir 16 g in slanina 2,40 S kg.

POSESTVO poceni prodam!

Nahaja se v Zgornji venci in sestoji iz enonadstropne hiše z gospodarskimi poslopji, iz prostorov za gostilno in trgovino pokritim kegljiščem in 6 joh v zemljišča. Prevzame se lahko t. koj. Več pove **Franc Valjavec, Celovec, Tarviserstrasse 76.** 20

Kot slov. izobraževalno društvo „Kot“ v Št. Jakobu v Rožu.

VABILO

na veseloigro

Moč uniforme

ki se uprizori

v nedeljo, dne 27. februarja, ob 3. uri popoldne v društveni dvorani v Št. Jakobu.

Sodeluje pevski zbor!

Vse prijatelje poštene zabave prisrčno vabi ODBOR.

21

IŠČE SE

priprosto d-kle, ki zna dobro kuhati.

Gostilna „Lamm“
V PILBERKU.

22

POCENI PRODAM POSESTVO.

sestojice iz stanovanjskega in gospodarskega poslopja, 2 oralov posestva, 7 oralov travnik v in gozda, recita se lahko dve kra i in nekaj svin in voda je pri hiši. 23

Več pove Jakob Ofnar na Beli, pošta Galicija.

Vabilo.

Bralno društvo v Škocijanu priredi na

pus'no nedeljo ob 3. uri pop. pri Rušu

veseloigro

Karlova teta

Po igri prosta zabava in šaljiva pošta.

24

Srčno vabi

OD. OB.

Inserirajte v Koroškem Slovencu!